

[Kofod-Svendsen]

for at vi for alvor kan drage fordel af det indre marked i EF, og for at vi på en gang kan få løst både vore økonomiske og vore beskæftigelsesmæssige problemer.

Vi kan ikke klare os ved at spare 10 mio. kr. her og 30 mio. kr. dér ved at lave forskellige omposteringer. Det er ikke tilstrækkeligt. Derfor mener jeg heller ikke, at denne finanslov kan stå alene. Den må følges op af forhandlinger i det nye år, en fortsættelse af de forhandlinger, som blev ført i flere måneder, og som desværre strandede. Jeg vil gerne give den politiske melding, som jeg også vil uddybe i morgen, at det er Kristeligt Folkepartis opfattelse, at strukturændringer bør gennemføres i et samarbejde hen over midten, hvor regeringspartierne, Socialdemokratiet, CD og Kristeligt Folkeparti må være de bærende.

Vedrørende familiepolitikken, som CD's ordfører nævnte i et par sætninger, vil jeg gerne sige, at den børnecheckforhøjelse, den børnepakke, som er lagt frem, mener vi er en rigtig strukturændring. Dermed har vi ikke sagt, at vi ikke skal drøfte institutionspolitik. Det skal vi også. Det hører også med, når vi skal fortsætte de strukturelle forhandlinger til foråret. Men at begynde med en børnepakke mener vi holdningsmæssigt er en rigtig prioritering.

Når CD's ordfører talte om, at de rige yderligere blev begunstiget, må jeg i al stilfærdighed gøre opmærksom på, at Kristeligt Folkeparti har fremsat et forslag, hvorefter de rige kommer til at yde en ekstra betaling for institutionsbrug. Vi synes, det er rigtigere at have en prisdifferentiering end at lade pengene følge barnet uafhængigt af indkomst.

Vi glæder os over, at finansloven lægger op til en aktiv socialpolitik. Går man finansloven igennem, vil man finde mange paragraffer, som virkelig satser på at forvandle passiv støtte til aktiv indsats, så de ledige hænder bedre kan komme i arbejde. Det skal videreudbygges. Det er ikke nok i sig selv, men det er et skridt i den rigtige retning.

Så er vi naturligvis glade for, at regeringen har været lydhør over for de ønsker, vi både på det socialpolitiske og på det sundhedspolitiske område har fremsat om det, jeg vil kalde fremadrettede privatiseringer, hvor vi satser på, at private organisationer i højere grad får mulighed for at udøve en socialpolitisk og sundhedspolitisk indsats. Ikke sådan, at det offentlige ik-

ke længere har et ansvar, men i erkendelse af, at vi bedst muligt når dem, der virkelig har brug for hjælp, ved at finde det rigtige samspil mellem en offentlig og privat indsats.

Både under § 15 Socialministeriet og § 30 Sundhedsministeriet er der øgede midler til private organisationer, hvor den største post er forhøjelsen af de såkaldte fattigdomsmidler, altså midler til private sociale organisationers arbejde. Når de bliver forøget fra 10,5 til 30,5 mio. kr., synes vi, det er perspektivrigt, og vi er glade for, at regeringen har været imødekomende over for Kristeligt Folkepartis ønsker.

Det samme gælder et par andre poster, nemlig midler til Mødrehjælpen og til at yde en aktiv social indsats over for grønlandere i Danmark, som ellers let vil blive kastebold mellem kommune og amt. Her vedkender staten sig et ansvar over for dem.

På boligpolitikens område er der lagt op til nogle strukturændringer, således at vi i højere grad får en konkurrence mellem det almennyttige boligbyggeri og det private udlejningsbyggeri, og det finder vi principielt rigtigt. Vi tror, at den konkurrence, der her er lagt op til, vil medføre, at de, der bygger, vil blive mere omkostningsbevidste, så der totalt set bliver en gevinst.

Det faktiske monopol, som det traditionelt støttede byggeri har haft, mener jeg har betydet, at man ikke har været omkostningsbevidst nok. Man er altid kommet helt op på rammebeløbet, og blev lejlighederne lidt for dyre, kunne man vælte udgifterne over på Boligministeriet, og vi har oplevet, at boligstøtten har udvist en dramatisk stigning.

Derfor mener vi også, at det har været nødvendigt, selv om det har været et af de ubehagelige besparelsesforslag. Det er aldrig rart at fremsætte besparelsesforslag, og dog kan der være noget strukturelt rigtigt ved dem, for hvis man ikke gør det, vil skatten stige og stige, så skattebyrden på lave indtægter bliver for høj.

Det, der her er lagt op til, nemlig en mere præcis definition af huslejebegrebet, finder vi principielt rigtigt. Jeg har ikke fundet det rimeligt, at der er nogle, som 100 pct. selv betaler f.eks. for kabel-tv, for renovation, mens der er andre, som får det under givne vilkår 100 pct. offentligt subsidieret, så der er reelt tale om en retfærdig ligestilling.

At det naturligvis ikke må komme fra den ene dag til den anden, er også væsentligt.